

# Con chim họa mi

» Tác giả: **Lê Huy Oanh**  
» Dịch giả:

Gian phòng đầy vẻ áp áp thân mật dưới những ánh đèn mờ ảo. Tân khách khá đông, có đến ba bốn chục người đủ hạng tuổi. Ban nhạc bắt đầu tung ra một bản nhạc kích động. Từng cặp, từng cặp dẫn nhau ra sân đưa những đường Be-bop. Những bước chân chuyển rào rào, những cánh tay hất lên cao và thân thể mềm mại của những kiều nữ quay nhanh thoăn thoắt. Rồi nhạc đột ngột chuyển sang boston. *Ave Maria*. Tất cả mọi cử động bất thần chậm hẳn lại. Đào kép xấp vào nhau, ôm lấy nhau, dạo những bước nhịp nhàng. Cái vẻ vui nhộn của Be-bop biến thành vẻ thân mật của boston. Người ta đi chơi tung tăng trong Be-bop, người ta gặp nhau trong boston rồi người ta tỏ tình trong boléro. *Một chuyến bay đêm*. Boléro. Ba bước, nghỉ một nhịp rồi tiếp tục ba bước khác. Chỉ có thể thôi nhưng đó quả là ba bước huyền diệu, ba bước phù thủy, ba bước thuốc mê, cháo lú, ba bước bắc cầu để trai và gái truyền cho nhau những rung động của da thịt, những tiếng đập của trái tim, những nhịp tiết của mạch máu, những xao xuyến của tâm hồn. Boléro.

Trâm và một cô bạn nữa đến khá trễ. Thân hình nàng uyển chuyển mơ hồ trong chiếc áo dài trắng hai vạt có thoi màu nhạt ở trên và càng xuống càng thẫm hơn. Thịnh đang ngồi một mình hút thuốc lá, đôi mắt lơ mơ lạnh lẽo hướng vào những cặp trai gái đang ôm nhau nhún nhảy. Trâm ngồi phía bên kia gần như đối diện với chàng. Nhà thi sĩ bừng tỉnh khỏi cơn mộng. Mắt chàng dần dần sáng lên. Thiếu nữ ngồi đó gần giống với người đàn bà lý tưởng trong những giấc mơ của chàng. Hình như Trâm không biết nhảy nên nàng ngồi thu mình vào và Thịnh thấy có tới hai lần nàng ngẩng đầu lên vừa tươi cười vừa bẽn lẽn từ chối những người mời nàng nhảy. Đàn bà tinh lắm. Chỉ sau mấy phút, Trâm đã biết có một gã đứng âm thầm say mê ngó mình. Thịnh thoảng, nàng đưa mắt rất nhanh nhìn Thịnh. Nàng có vẻ hài lòng, nói cho đúng hơn, có vẻ không ngảm phản đối gã thanh niên đang nhìn nàng đắm say đến thế. Vẻ mặt gã lạnh lẽo nhưng chỉ là cái vẻ lạnh lẽo bề ngoài một hỏa diệm sơn khi chưa phun lửa. Thịnh cũng nhận thấy thiện cảm của Trâm. Có lẽ nàng không biết nhảy, nhưng vẻ thiện cảm ấy khiến Thịnh hy vọng một cách mơ hồ là chàng sẽ có thể dìu nàng ra piste. Hai người vẫn đề ý tới nhau. Trâm vui vẻ. Nàng nói chuyện huyền thuyên với cô bạn, và trong cử chỉ của nàng có một vẻ gì như là hơi mất bình tĩnh. Còn Thịnh kiên nhẫn chờ đợi. Cho tới lúc ban nhạc chơi một bài slow, rất chậm, rất êm, rất mơn trớn. Thịnh dụi điều thuốc lá, thông thả đứng dậy.

Nhạc slow. Tim chàng đập thình thịch. Chàng cố trấn tĩnh lại, đi ngang qua sàn nhảy tới trước mặt Trâm.

"Rất hân hạnh được mời cô bài này!"

Mặt Trâm hơi đỏ lên. Nàng ngả sát vào cô bạn, nói hơi lúng túng nhưng bằng giọng rất êm và rõ ràng:

"Xin lỗi, tôi không biết..."

Thịnh đã trù tính trước câu trả lời này của Trâm. Tuy nhiên chàng cũng thấy mình bối rối ghê lắm. Chàng ngượng biện:

"Điệu nhạc này dành cho những người không biết nhảy. Slow mà, cô đừng ngại... Tôi hy vọng..."

Chàng ngập ngừng lúng túng vì không biết nói sao nữa. Nhưng may quá Trâm đã đứng dậy. Thân thể Thịnh như sắp lâm vào trạng thái tê liệt bỗng linh hoạt hẳn lên. Chàng ân cần đỡ lấy cánh tay Trâm vừa rút rè đưa ra và dìu nàng tới một đầu piste. Chàng có cảm tưởng như Trâm không đến nỗi không biết chút nào. Thịnh đỡ lấy lưng nàng và lúc đầu, chàng giữ một tư thế hơi xa nàng, tư thế rất lịch sự. Chàng gợi chuyện, Trâm vui vẻ đối đáp. Toàn những chuyện vắn vớ, nhưng giọng hai người mỗi lúc một thêm cảm động. Tối hôm đó, họ nhảy với nhau tới bốn bài slow, chỉ hai người với nhau thôi và chỉ nhảy slow thôi. Điệu nhạc định mệnh của Thịnh. Thịnh thoảng Trâm ngược đôi mắt huyền ảo lên nhìn chàng. Thịnh muốn được chết ngay trong đôi mắt ấy. Quạt máy quay tít trên trần nhà thổi tung mái tóc Trâm, mấy sợi tóc quạt nhẹ vào má chàng, nhẹ, rất nhẹ, nhưng Thịnh cũng cảm thấy má mình tê buốt, một thứ tê buốt dễ chịu vô cùng. Một sợi tóc của nàng bay dính vào môi chàng, chàng thè lưỡi kéo nó vào miệng, cắn chặt lấy nó. Lê thê, mơn trớn, điệu slow tỏa ra thơm ngát hương vị ma quái của đam mê. Thịnh say sưa ngây ngất đến độ có thể tự sát được. Không bằng súng, không bằng lưỡi dao bào, không bằng dây thừng, không bằng nhân ngôn mà bằng điệu nhạc slow.

Tiếp đó là những cuộc viếng thăm. Luôn luôn là chàng đến thăm nàng, với hoa hồng đỏ thắm, với lay-on trắng tinh, với những món quà xinh xinh nho nhỏ, đôi khi có cả thơ, mà thơ đại khái có những câu như *Thời gian ngu quên trên mái tóc thơm tho – Tôi chết giấc trong cơ mê nồng ấm*.

Thơ tự do mà. Đôi khi có cả thơ cổ truyền đủ vắn, đủ vè, mà lại là lục bát nữa chứ: *Nhẹ nhàng đôi cánh chiêm bao – Nữ thần Tình ái bay vào lòng ta...*

Rồi đến những cuộc đi chơi. Dưới những bóng mát êm đềm trong Sở Thú Bên những dòng sông mơ màng, những dòng sông nước chảy siết có những con tàu đang chờ ngày rời bến ra khơi. Trong những rạp chiếu bóng đầy người. Những phim tình cảm lãng mạn, những *Trà hoa nữ*, những *Khó biếc mùa thu*, những *Tình trong thời loạn*. Building Tax. Passage Eden Crystal Palace. Chàng lựa cho nàng một màu áo, một hương phấn, một kiểu giày. La Pagode. Hoàng Gia. Quán Gió. Chiều Tím. Này kem, này bánh này nhạc Trịnh Công Sơn, nhạc Đoàn Chuẩn, nhạc Đặng Thế Phong. *Tình yêu như trái phá, con tim mù lòa... Màu áo xanh là màu anh trốn yêu Thuyền ai lơ lững...* Những cuộc đi chơi vui vẻ, nồng nàn. Ái tình của Thịnh cũng sang trọng lắm chứ.

Trong những buổi đi chơi với Thịnh, Trâm thường không thích đi bằng xe mà chỉ ưa đi bộ. Lúc nào thật mỏi chân rồi, họ mới lên taxi. Tình cờ, họ đi qua một biệt thự lớn, có sân rộng, có cây tỏa bóng mát và nhất là có một con chim họa mi được nhốt trong cái lồng nhỏ treo ngoài hiên. Mỗi lần khi hai người đang chậm chậm bước qua ngôi nhà ấy thì con họa mi cất tiếng hát. Tiếng hát trong và ấm, tuôn ra thành những chuỗi ngọc âm thanh Trâm kéo Thịnh đứng lại; nàng nghe, rồi đôi mắt nàng sáng lên vì thích thú Tiếng chim huyền ảo phong tỏa hồn nàng. Chưa bao giờ nàng tưởng tượng được có thứ chim hát hay đến thế. Trâm say sưa. Trâm ngây ngất. Từ buổi đó, mỗi lần đi chơi với Thịnh, Trâm đều bắt Thịnh đưa qua lối đó, để có dịp ngắm con chim và may ra lại có dịp nghe nó hát. May ra, bởi con chim kia rất ít hát hoặc hát vào lúc họ không có mặt ở đấy. Tiếng hát của nó dần dần thành ra một sự ám ảnh đối với Trâm. Đôi khi Thịnh dăm dăm ngó Trâm với sự ngạc nhiên, không hiểu tại sao Trâm có thể mê say con chim ấy đến thế. Nhưng chàng lặng lẽ không nói gì bởi chàng rất cưng chiều Trâm. Chàng chiều cũng có nghĩa là chịu đựng.

Trâm ưa nghe chim họa mi hát, hẳn nhiên nàng cũng ưa âm nhạc. Nàng hay đi dự những buổi hòa nhạc, rất thích nghe chương trình Golden Sound của băng tần FM đài Mỹ. Và từ lâu nàng ao ước sẽ được học kéo đàn vĩ cầm. Thế rồi, trong một buổi họp mặt ở nhà Liên, bạn Trâm. Trâm đã gặp một anh chàng tên là Tuyết Sơn, mới ở Pháp về sau khi tốt nghiệp một học viện âm nhạc ở Nantes. Tối hôm đó, theo lời yêu cầu của Liên, Tuyết Sơn đã độc tấu vĩ cầm một bản nhạc cổ điển của Brahms. Tiếng đàn ngọt ngào của Tuyết Sơn đã làm Trâm ngây ngất. Ngay tối đó, nàng đã làm quen với Tuyết Sơn, làm quen dễ dàng, bởi Trâm là người đẹp nhất ở đó.

Sau một vài lần gặp gỡ nữa, Tuyết Sơn nhận lời mời mỗi tuần tới nhà Trâm ba lần để dạy nàng chơi vĩ cầm. Mới đầu, hẳn ta chỉ tới mỗi tuần ba lần nhưng rồi hẳn tự nguyện tới mỗi ngày một lần. Có những Chủ nhật, Tuyết Sơn tới những hai lần sáng và chiều. Ít có giáo sư nào dạy học trò một cách

chăm chỉ đến thế, mà lại dạy không lấy học phí.

Tuyết Sơn khoảng ba mươi tuổi và nếu hấn đúng ba mươi thì hấn hơn Thịnh ba tuổi và hơn Trâm mười tuổi. Hấn ăn nói hoạt bát, quần áo lúc nào cũng sang trọng bảnh bao.

Dĩ nhiên, anh chàng Thịnh thường ghen với gã giáo sư âm nhạc. Mới đầu chỉ ghen bóng ghen gió nhưng sau ghen ra mặt. Thịnh bảo Trâm:

"Coi bộ em có vẻ thân mật với Tuyết Sơn. Anh không ưa em cười giỡn với hấn như thế".

Trâm xịu mặt lại:

"Anh nói chi kỳ quá. Em có cười giỡn với anh ấy bao giờ đâu. Anh bảo em thân mật với Tuyết Sơn, thân mật là sao? Lần sau anh còn nói thế nữa, Trâm giận cho mà coi".

Chỉ còn năm ngày nữa tới sinh nhật của Trâm. Thịnh dự tính sẽ kiếm một món quà thật đặc biệt để tặng Trâm nhân dịp đó. Biết tặng gì đây? Thịnh suy nghĩ. Một bó hoa, dĩ nhiên phải có hoa, nhưng phải có thêm một tặng phẩm nữa. Tặng phẩm gì bây giờ? Phấn? Son? Xắc tay? Đồ chơi? Ồ, thường quá. Thịnh cố nghĩ xem Trâm ưa thích gì mà chưa có. Thịnh nghĩ ra rồi, Trâm vốn say mê con chim họa mi ở biệt thự nọ. Thịnh thầm nhủ: ước gì ta có con họa mi đó để tặng nàng, Trâm sẽ treo nơi ngay đầu giường nàng. Sớm sớm, chiều chiều nó sẽ hót cho nàng nghe và mỗi lần say mê thích thú với tiếng hót ấy, hấn nàng sẽ nghĩ đến ta, để rồi sẽ không bao giờ quên được ta. Sinh nhật của Trâm, hấn cái thằng giáo sư âm nhạc khà ố kia cũng sẽ tặng quà cho Trâm. Nó sẽ tặng gì? Nó tặng gì cũng kệ cha nó. Sẽ không có tặng vật nào quý hơn tặng vật của ta được. Quà tặng của ta hấn sẽ là một món quà đặc biệt, một món quà bất ngờ. Chim họa mi ời! Tiếng hót của mi đã từng làm xao xuyến tâm hồn người yêu của ta. Thật là tiếng hót tuyệt diệu, hay gấp trăm lần tiếng đàn của thằng Tuyết Sơn.

Thịnh tưởng tượng lúc chàng mang con họa mi tới tặng Trâm. Nàng sẽ reo lên vì ngạc nhiên vì sung sướng, sẽ thấy rõ sự chu đáo, sự tế nhị của chàng đối với nàng. Rồi hàng ngày nàng sẽ nghe nó hót mà tưởng như những tiếng hót của nó chính là những lời tỏ tình của chàng.

Nhưng làm sao ta có con họa mi đó để tặng nàng. Ta sẽ gặp chủ nhân biệt thự nọ, điều đình mua con chim ấy. Người đó hấn giàu có, chắc sẽ không chịu bán chim. Nhưng ta sẽ năn nỉ, sẽ van lơn, nếu cần, để y bằng lòng. À, mà chim đó hấn phải mắc giá lắm, tiền đâu mà mua? Cơ nghiệp của ta chỉ

còn hai thứ đáng giá. Đó là cái xe Honda và bộ Bách khoa tự điển Larousse mười cuốn. Xe là vật để ngày ngày cưỡi kiếm cơm, dĩ nhiên không thể nào bán được. Còn bộ tự điển. Ta vốn yêu quý bộ sách này lắm, yêu lắm, quý lắm nhưng mà... (Thịnh nhún vai, tắc lưỡi) chắc hẳn ta yêu quý Trâm hơn nó nhiều. Thôi đành đẩy nó cho hàng sách cũ nào đó lấy dăm ba xấp mua chim. (Thịnh đã phải dành dụm nhiều tháng mới đủ tiền mua sắm bộ tự điển ấy, bộ sách mà chàng ao ước suốt ba, bốn năm trời).

Chàng vội vã đưa Honda ra đường, phóng như bay tới tòa biệt thự, định bụng nếu chủ nhân bằng lòng bán chim cho chàng, chàng sẽ đẩy bộ tự điển đi ngay lập tức.

Buồn thay, chủ nhân, một ông mập mạp, tóc hoa râm, nhất định không chịu bán con chim họa mi đầu Thịnh đã cố sức năn nỉ. Anh chàng Thịnh vốn tự cao tự đại, coi đời bằng nửa con mắt kia chưa bao giờ lại phải hạ mình một cách nhục nhã đến thế để mà năn nỉ, để mà cầu khẩn một kẻ có lẽ là một tên trọc phú. Chàng đã nói đến khô hết cả nước bọt nhưng chủ nhân vẫn khẳng khái từ chối. Sau gần một nửa giờ thương thuyết vô ích, Thịnh buồn bã dắt xe ra khỏi biệt thự; đầu óc nặng trĩu, bước chân lảo đảo.

Sự từ chối của chủ nhân tòa biệt thự càng khiến Thịnh bồn chồn với ý định có con họa mi ấy để làm quà sinh nhật cho Trâm. Cho đến một buổi sáng kia, vào ngày áp sinh nhật của Trâm, Thịnh chợt nảy ra một ý định táo bạo: lên vào tòa biệt thự đánh cắp con họa mi.

Và suốt buổi sáng hôm đó, Thịnh đi lảng vảng trước cửa biệt thự để quan sát địa thế. Lúc bảy giờ khoảng mười một giờ khuya, trời lất phất mưa. Đường sá vắng ngắt, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe hơi mở đèn sáng rực chạy như tên bắn đường nhựa. Anh chàng Thịnh từ trong một khoảng bóng tối nhô ra; tiến rất nhanh đến sát tường rào tòa biệt thự. Cái thân hình gầy gò cao lêu nghêu của anh ta được ánh đèn trên cột điện rọi dài trên vỉa hè. Thường ngày Thịnh lừ đừ chậm chạp, vậy mà tối hôm đó anh chàng nhanh nhẹn lạ thường. Vụt một cái Thịnh đã trèo qua hàng rào sắt, núp đằng sau một gốc cây, nghe ngóng một lát, rồi lại nhô ra, tiến rất nhanh đến chỗ treo lồng chim. Một chiếc kim bấm từ tay Thịnh đưa lên. Tách một cái, sợi thép đứt. Một tay đỡ lồng chim, một tay dứt nhanh chiếc kim vào túi, Thịnh chạy tới hàng rào, vội vàng leo ra. Leo vào thì dễ, leo ra thì khó, bởi Thịnh vướng cái lồng chim trong tay. Khi Thịnh leo tới lưng chừng hàng rào thì bỗng nhiên một bàn chân Thịnh bị tuột ra khỏi hàng rào. Bàn chân ấy chới với vài giây rồi chạm vào một chậu sứ có lẽ là chậu đựng cây cảnh. Trong lúc bối rối Thịnh dùng chậu cảnh ấy làm bàn đạp để leo lên cho dễ. Chậu đó được kê trên một bệ cao và không vững nên khi Thịnh đạp chân vào nó, nó chệnh đi rồi rơi xuống tạo ra những tiếng động

âm âm, Thịnh càng bối rối thêm – phải nói là hoảng hốt mới đúng – Anh chàng nắm một sợi dây thép có lẽ chắn ngang sân và một đầu được buộc vào hàng rào, để đu lên. Nhưng sợi thép không chịu nổi sức kéo của Thịnh nên đứt phụt ở một chỗ nào đó khiến Thịnh mất đà ngã phịch xuống sân; cái lồng bằng thép cũng rơi theo, lăn đi mấy vòng. Thịnh chồm theo chụp lấy nó rồi lại cố leo ra khỏi rào. Khi chàng lên tới gần đỉnh rào thì đèn trong nhà bật sáng. Có tiếng mở khóa lạch cạch rồi hai cánh cửa bật mở, hai ba người trong nhà, một người cầm trong tay một thanh gỗ, nhao nhao chạy ra hô hoán âm ỉ. Người Thịnh và cái lồng chim đang lênh chênh trên đỉnh rào. Cùng kè, Thịnh liệng cái lồng chim xuống phía ngoài rồi nhảy theo. Tên cầm gậy tới sát hàng rào vào lúc Thịnh sắp nhảy xuống. Nó giơ cao gậy phang tới thật mạnh lên Thịnh, nhưng may thay, thân thể chàng vừa rời khỏi hàng rào. Đầu gậy quật vào hàng rào đúng chỗ Thịnh bám cách đó chỉ một giây đồng hồ. Khi hai chân chàng chạm tới mặt đất, Thịnh mất đà ngã sòng soài trên cỏ. Chàng cảm thấy một chân nào đó của chàng đau điếng. Mặc, Thịnh chồm dậy thật mau, vô lấy cái lồng chim rồi cầm cổ chạy mất.

Phía sau chàng, vẫn những tiếng hô hoán, la hét và có cả tiếng những bước chân huỳnh huỵch đuổi theo. Một cảnh sát viên đứng gác ở đầu đường đã trông thấy chàng và thấy cả mấy người đang đuổi theo chàng. Viên đó cho còi lên miệng huýt mấy tiếng dài, vừa huýt vừa giơ hai tay chặn lối chàng. Thịnh quỳnh quá rồi nhưng may thay, chàng thấy bên kia đường có một ngõ hẻm. Chàng chạy băng qua lộ sang đường hẻm ấy. Cảnh sát viên rút súng đuổi theo, quát tháo âm ỉ. Một vài tiếng súng nổ, đạn bay vèo vèo bên tai chàng. Mặc, chàng vẫn chạy và đã vào được ngõ hẻm, Thịnh quẹo lung tung vào những ngách nhỏ, không còn biết trời đâu đất đâu. Lát sau, những tiếng hò hét đằng sau chàng nhỏ dần rồi mất hẳn. Không còn ai đuổi theo chàng nữa. Thịnh đứng lại thở hổn hển. Chàng móc chiếc máy lửa bật lên soi vào trong lồng chim. Con họa mi vẫn còn đó và đôi cánh nó vẫn đang đập.

Cả đêm đó, Thịnh không sao ngủ được. Bàn chân trái chàng đau ê ẩm, có lẽ hơi bị sưng. Mặt mũi chân tay chàng bị vài chỗ xây xước. Chàng treo cái lồng chim ở đầu giường, bật đèn sáng choang, nằm ngửa mặt lên, quàng tấm chăn mỏng ngang bụng, vừa hút thuốc lá vừa ngắm con chim.

Chiếc đồng hồ để bàn chỉ bốn giờ rưỡi. Thịnh chờ đợi ánh sáng ban mai. Bình minh sẽ tới hay nói cho đúng hơn là sắp tới. Con chim hình như đã bắt đầu hoàn hồn, nằm co ro trên chiếc then ngang, lim dim ngủ. Thịnh ngắm nó hoài mà không chán mắt. Đôi khi chàng mỉm cười sung sướng quên khuấy mất bàn chân đau.

Mới bảy giờ sáng chàng đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trước ly cà phê sữa bốc khói mà chàng đã tự tay làm lấy. Đài phát thanh Tiếng nói Quân đội đang truyền thanh những bản nhạc tình cảm, du dương. Giọng Hoàng Oanh thánh thót với *Những đóm mắt hỏa châu*, giọng Thanh Vũ với *Đà Lạt mực bay*, rồi tới Lệ Thu với *Ngậm ngùi*. *Nắng chia nửa bãi chiều rồi*. *Vườn hoang...* Thịnh huyết sáo miệng theo tiếng hát Lệ Thu. Chàng soi mặt vào gương một lần nữa. Mặt chàng hóp lại, tái xanh với hai vết xước trên gò má trái và trên cằm. Mặc kệ, có hề gì đâu. Thịnh lấy chiếc khăn mỏng trắng tinh quấn quanh lòng chim, rồi ôm chiếc lồng đi xuống thang lầu giữ những cái nhìn tò mò của những người hàng xóm.

"Cậu Thịnh đi đâu sớm thế? Có cái gì mà ôm kè kè thế?"

"À, à, một ít vật dụng của tôi".

Thịnh trả lời mơ hồ như vậy cho qua chuyện, chàng đã ra tới đường. Một cái ngoắc tay. Một chiếc taxi ngừng lại. Thịnh nâng niu cái lồng chim, chu vào xe.

Thành phố náo nhiệt tung bùng. Một ngày mới bắt đầu. Ánh nắng ban mai giải xuống những tàng cây hai bên lộ, chiếu vào những tường nhà cao. Các đường đầy xe cộ, đầy người. Lòng Thịnh vui phơi phới. Chàng yêu đời, yêu nhân loại. Tưởng nghĩ tới Trâm lòng chàng âm ập quá chừng. Chàng sung sướng khi nhận thức là mình đang yêu và chắc hẳn đang được yêu. Ái tình huyền ảo dịu ngọt biết bao.

Xe ghé vào một tiệm bán hoa ở đường Nguyễn Huệ. Túi Thịnh còn khoảng năm trăm. Trừ tiền trả taxi, chàng còn đủ tiền để mua một chục bông hồng nhung. Ngồi trong xe, Thịnh nâng bó hoa lên, khẽ hôn những bông hồng tươi thắm. Chàng bỗng nhớ tới mấy câu thơ tình của Verlaine:

*Voici des fruits, des fleurs, des feuilles et des branches,  
Et puis voici mon coeur, qui ne bat que pour vous,  
Ne le déchirez pas avec vos deux mains blanches.*

Chưa bao giờ chàng thấy thơ Verlaine ngọt ngào đến thế, êm dịu đến thế tha thiết, đắm say và huyền ảo đến thế.

*Nous étions seul à seule et marchions en rêvant.  
Elle et moi, les cheveux et la pensée au vent.*

Thịnh đọc đi đọc lại mấy câu thơ ấy. Chàng nhắm mắt lại, hình ảnh Trâm nổi rõ trong tâm tưởng chàng. Dáng dấp ấy, mớ tóc ấy, đôi mắt, cặp môi

nụ cười, tiếng nói ấy. Người tình của chàng đó, thanh lịch biết bao, yếu điệu biết bao, rục rờ biết bao. Đôi mắt vẫn nhắm lại, Thịnh gọi thầm: Trâm ơi! Trâm ơi! Chàng nghe thấy rất rõ tiếng mình gọi. Trâm! Trâm! Trâm! Máu trong cơ thể Thịnh chảy rần rần, tim chàng đập rộn ràng. Trâm ơi, anh yêu em! Ngay lập tức, mấy tiếng đó tự sinh thành cả ngàn tiếng khác tỏa ra khắp thành phố, tỏa ra khắp bầu trời, tỏa ra vô cùng tận. Óc chàng đầy Trâm, tim chàng đầy Trâm, các mạch máu chàng đầy Trâm, hơi thở chàng đầy Trâm. Không thể chịu đựng thêm được nữa, Thịnh mở mắt ra. Xe vẫn đang chạy giữa thành phố tung bừng náo nhiệt, chàng đang sống giữa lòng cuộc đời. Chàng mở mắt ra, thấy bông hồng đỏ thắm và chiếc lồng thếp bên trong có cả một con họa mi. Hôm nay, sinh nhật của nàng.

Xe dừng lại, Thịnh trang trọng ôm bó hoa và cái lồng chim chui ra khỏi xe. Trước cổng nhà Trâm, chàng đứng ngẩn ngừ một lát rồi quyết định không bấm chuông. Chàng muốn dành cho Trâm một thú vị bất ngờ.

Thịnh thò tay vào phía trong cổng kéo then lên rồi lách cổng len lén đi vào. Ngôi nhà Trâm, xinh xinh, đứng giữa một khu vườn nhỏ có những trái lảnh, những bông hoa tươi thắm, những cánh bướm chập chờn bay lượn. Bầu không khí trong vườn thơm tho, mát rượi.

Bây giờ chưa tới tám giờ hẳn Trâm đang ngồi trang điểm trong phòng nàng. Thịnh sẽ lén tới gần cửa sổ phòng nàng, nấp sau bức tường và giờ dần cái lồng chim lên trước cửa sổ. Trâm sẽ chạy đến bên cửa sổ ấy và lúc ấy chàng sẽ đứng dưới vườn để chúc mừng sinh nhật của Trâm và tặng Trâm con chim họa mi. Thật thơ mộng biết mấy, có khác gì so với cuộc gặp mặt tuyệt diệu nhất của Roméo và Juliette, của Tristan với Iseult.

Qua một khúc quanh, và từ sau một thân cây lớn, Thịnh đã trông thấy cửa sổ phòng Trâm. Nhưng đột nhiên, cả thân thể chàng bủn rủn, cánh tay chàng rời rã khiến cho chiếc lồng chim tuột ra rơi phịch xuống đất. Trâm và Tuyết Sơn đang đứng ôm nhau ngay trước cửa sổ và hôn nhau say đắm.